Maandag 21 september 2026

Toespraak herdenking John R. Towle monument
Loco-burgemeester René Post

Dear Colonel Dobner,
Dear Lieutenant Colonel Oledan,
Beste aanwezigen,

Distinguished guests from the U.S. Embassy and the 82nd Airborne Division, thank you for attending this commemoration. We consider your presence a great honor. Given the number of Dutch guests present her today, please allow me to continue my speech in Dutch. A translation of my speech is available.

Beste aanwezigen,

Op 28 augustus was ik voor een bijeenkomst in het Airborne Museum in Oosterbeek. Daar vond de aftrap plaats van de activiteiten en herdenkingen van Operatie Market Garden en in het bijzonder van de Slag om Arnhem.

Het thema van die bijeenkomst was ‘helden’.

Jongeren uit de gemeenten Arnhem, Ede, Overbetuwe en Renkum kregen daar de gelegenheid om vragen te stellen aan Nederlandse militairen die hadden deelgenomen aan verschillende vredesmissies. Onder hen was ook majoor Marco Kroon. Hij ontving in 2009 de Militaire Willems-Orde: de hoogste dapperheidsonderscheiding die ons land kent.

Een onderscheiding die vergelijkbaar is met de Amerikaanse Medal of Honor, die postuum aan John Roderick Towle werd toegekend voor zijn heldendaden hier in Oosterhout.

Aan Majoor Kroon werd de vraag gesteld of hij zichzelf als een held beschouwde als drager van de Militaire Willems-Orde.

Zijn antwoord raakte mij.

Hij vertelde de aanwezige kinderen dat hij zichzelf geen held voelde. Hij was, zo zei hij, niet meer dan iemand anders. De onderscheiding droeg hij niet voor zichzelf, maar als eerbetoon aan de kameraden met wie hij samen had gestreden.

Want juist op de momenten waarop de strijd het hevigst is, vecht je niet alleen voor jezelf. In het leger wordt vaak gezegd dat je vecht voor de man of vrouw die links en rechts naast je staat. Voor je kameraden. Voor elkaar. Je geeft alles voor hen.

En precies dat deed John R. Towle hier, bij de Oosterhoutsedijk, iets verderop.

Hij vocht niet voor een medaille. Niet voor eer of glorie. Hij vocht voor zijn kameraden.

Door zijn vastberadenheid om de Duitse tegenaanval tot staan te brengen, redde hij het leven van vele van zijn medesoldaten. Hij wist dat zijn handelen grote risico's met zich meebracht, maar toch zette hij door.

Daarbij verloor hij zelf het leven.

John R. Towle was pas 19 jaar oud.

In 1945 werd de Medal of Honor postuum uitgereikt aan zijn ouders.

Wanneer we vandaag over John R. Towle spreken als een held, moeten we misschien ook terugdenken aan de woorden van majoor Marco Kroon.

Zou John zichzelf een held hebben gevonden als hij de oorlog had overleefd?

Ik denk het niet.

Ik denk dat hij zou hebben gezegd dat hij gewoon deed wat nodig was. Dat hij deed wat hij voor zijn kameraden moest doen. Niet voor zichzelf, niet voor een medaille en niet voor eeuwige roem.

En misschien is dat wel precies wat heldendom betekent.

Niet handelen voor jezelf, maar voor een ander.

John R. Towle is voor mij een held. En ik weet zeker dat hij dat ook is in de ogen van de inwoners van Oosterhout.

Dat blijkt uit deze herdenkingsplek. Uit deze jaarlijkse herdenking. En uit deze straat, die zijn naam draagt.

Hier wordt zijn verhaal doorgegeven van generatie op generatie.

Hier herinneren we ons wie hij was, wat hij deed en welk offer hij bracht.

Oosterhout heeft John R. Towle in het hart gesloten.

En dat zal altijd zo blijven.

Dank u wel.